

των ήταν αυτός, είτε ξένος, τὸν ἐκαλοῦσαν σ' ἕνα ἀπ' τὰ συνηθισμένα τους σημεῖα καὶ ἐκεῖ ἢ τὸν ἐδηλητηρίαζαν μὲ τρόπο ἢ τὸν ἐμειδοῦσαν κα' ἔβαζαν κατόπιν τοὺς ὑπηρετές νὰ τὸν ἀποτελειώσουν μὲ τὶς μαχαίρες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν μαθαίναν τὸ ἐγκλημα, διέδιδαν καταλλήλως ὅτι τὸ θῆμα εἶχε σκοτωθεῖ ὑπερ' ἀπὸ φιλονεικία ἢ εἶχε πάθει συγκοπή. Ὁποιαδήποτε ὁμως κα' ἂν ἦσαν ἡ ἐξήγησι τοῦ φόνου, ἡ περιουσία περιερχόταν πάντα στὰ χέρια τὸν Βοργιάν.

Γιὰ νὰ λάβουν οἱ ἀναγνώστες μας μιὰ ἰδέα τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖο ἐγίνονταν τὰ ἱσχυρικά αὐτὰ γλέντια τοῦ Βασικανοῦ, παραθέτουμε ἕνα σχετικό ἀπόσπασμα, παρμένο ἀπὸ περιγραφή συγγράνου ἱστορικοῦ :

«Τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου δεικνύσαν πηνήτα ὥραιες νέες σὺν διαμέρισμα τοῦ δονκὸς ντὲ Βαλεντινοῦ (αὐτὸς ἦταν ὁ τίτλος τοῦ Καίσαρος Βοργία). Μετὰ τὸ δεῖπνο σηκώθηκαν καὶ χόρευαν μαζί μὲ τοὺς αὐλητὰς καὶ τοὺς θαλαμηπόλους, στήν ἀρχὴ ντυμένες κα' ἔπειτα γυμνές. Στὸ τέλος σκορπίστηκαν ἀπάνω σὺν πάτωμα ἀμέτρητα κάστανά, τὰ ὁποῖα ὑποχρεώθηκαν νὰ μαζέψουν ἡ ἰδίες, περπατώντας μὲ τὰ τέσσερα. Τὴ διασκέδασι παρακολουθοῦσαν ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ', ὁ Καίσαρ δούξ τοῦ Βαλεντινοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ του Λουκρητία, οἱ ὁποῖοι ἐπευφημοῦσαν τοὺς διαγωνιζομένους καὶ χάριζαν στοὺς νικητὰς κεντημένες καλτσόδες, χρυσοκέντητες νταντέλλες κτλ...»

Κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1499, ἡ Λουκρητία ἀγάπησε τρελλὰ ἕναν χαριτωμένο εὐπατρίδη, ὁνομασθέντα Φαβρίοιο Βολιόν.

Ὁ Βολιόν ἦταν ἀγαθὸς, ἐλάχιστα πνευματώδης καὶ δὲν ἐλογάρωνε κανέναν κίνδυνον μὲρὸς στήν ἀγάπῃ τῆς Λουκρητίας.

Ὁ Καίσαρ ὁμως παρακολουθοῦσε τίς κινήσεις τῶν δυὸ ἐρωτευμένων καὶ μιὰ μέρα δὲν ἠπάτησε κα' εἶπε τῆς ἀδελφῆς του :

— Μάθε πὼς ὁ Βολιόν μοῦ κάθεται σπὸ στομάχι. Προσβάλλει τὴν τιμὴν μας. Μὲ στενοχωρεῖ, πὼς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ, νὰ τὸν διώξεις ἀπὸ δό...

— Ἄν σένα σὲ στενοχωρεῖ, ἐμένα μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν θὰ τὸν διώξω... ἀπάντησε ἡ τρομερὴ Λουκρητία.

— Ἔτσι, ἔ; Καλὰ λοιπόν. Θὰ ἴδῃς τί ἔχει νὰ γίνῃ...

Καὶ ὁ Καίσαρ τῆς ἐγύρισε ἀμέσως τίς πλάτες. Ἡ Λουκρητία ὁμως ἐτρεξε ἀπὸ πῶον του, καθὼς ἀπομακρύνονταν, τὸν ἔπασσε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε ἀπειλητικά :

— Πρόσεξε! Ἄν τολμήσῃς καὶ πειράξῃς τὸν Βολιόν, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ!...

— Τρελλὴ πού εἶσαι! Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, καίμενη, πὼς θὰ τὸν πειράξῃ; ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Καίσαρ. Ἔτσι σοῦ τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ, γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω. Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς, κράτησέ τον καὶ κάμε τον ὅ, τι θέλεις...

Ἡ Λουκρητία ὁμως, ἡ ὁποία ἤξερε κατὰ ποῖον τρόπο τηροῦσε ὁ ἀδελφὸς τῆς τίς ὑποσχέσεις του, ἀποφάσισε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς καὶ νὰ προστατεύῃ τὸν ἐκτιμώμενό της. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ κάλεσε ἕναν ὑπηρέτη της καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ συνοδεύῃ τὸν Βολιόν κάθε φορὰ πού βρισκόταν στὸ μέγαρό της κα' ἔφευγε ἀργὰ γιὰ τὸ δικό του.

Ἐνὰ πρωὶ ὁμως, πού εἶχαν βγεῖ οἱ δυὸ τους στὸ κυνήγι, ὁ ἐρωτευμένος νέος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀπὸ τὴ Λουκρητία καὶ σπασίτησε μισρὸς σ' ἕνα δέντρο. Στὴ ρίζα του καθόταν μόνος του ὁ Καίσαρ καὶ δροσιζόταν, πρῶγοντας ἕνα πορτοκάλι.

— ὦ, καλὸς ὁρίσατε, κύριε! εἶπε ὁ ἀδελφὸς τῆς Λουκρητίας μόλις εἶδε τὸν Βολιόν. Μὰ δὲν εἶπατε παρὲς μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ποῦ εἶπε αὐτὴ;

— Δὲν ἔξω, ὑψηλότατε. Πρὸ ὀλίγου ἦμουν κοντὰ της, ἀλλὰ ξεσέφερα γιὰ μιὰ στιγμή καὶ πὴν ἔχασα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

— Καλὰ, θὰ τοὺς ξαναβροῦμε. Ἐγὼ κοιράσκηκα καὶ κάθησα γιὰ ν' ἀναπαύω. Θέλετε πορτοκάλι; Εἶπε δροσερὸ καὶ γλυκύτατο...

Ὁ Βολιόν πῆρε ἕνα τέταρτο πορτοκαλλιοῦ πού τοῦ ἔδωσε ὁ Καίσαρ καὶ τὸ ἔφαγε. Κατόπιν ἐκαβαλλίκεψαν κα' οἱ δυὸ τους καὶ προχώρησαν μαζί, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Λουκρητίας καὶ τῶν ἄλλων. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιὰ ἀπαγέρευσις τοῦ Φρειδερίκου Α'. Ὁ μετεμφιεσμένος ἀξιωματικός. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ βασιλέως. Πὼς διασκέδαζε ὁ κόσμος στήν ἐποχὴ μας. Ἡ κατάπληξις μιᾶς γηραιᾶς ἀριστοκράτιδος. Ἐνα ἀποκρηάτικο ἔθιμον στὴ Βοημία. Ἡ καρατόμησις τοῦ πετεινοῦ, κτλ. κτλ.

Κάποτε, ὁ Φρειδερίκος Β' τῆς Πρωσίας εἶχε ἀπαγορεύσει στοὺς ἀξιωματικούς τὸν ἀνακτόρων του νὰ πᾶνε σ' ἕνα χορὸ μετεμφιεσμένων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐδίδοτο τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρίας.

Ἐνας νεαρὸς ὁμως ἀξιωματικός, παρότρυνε τὴν διαταγὴν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ μεταμφιεσίς του θὰ τὸν ἔκανε ἀγνώριστο. Ὁ βασιλεὺς ὁμως, πού εἶχε πᾶει σὺν χορῷ, μετεμφιεσμένος κα' αὐτὸς, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν ρώτησε :

— Δὲν εἶσθε ἀξιωματικός τῶν Ἀνακτόρων;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ θὰ εἶνε κακοήθης δοσιος θὰ με μαρτυρήσῃ ἢ θὰ διαδώσῃ ὅτι βρισκόμουν ἐδῶ.

Ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε, ἀπομακρύνθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁμως, καθὼς ἐπιθεωροῦσε τὴν ἀνακτορικὴ φρουρά, κάλεσε κοντὰ του τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή :

— Σὰς προβιάζω σὲ λοχαγὸ, ἀλλὰ θὰ εἶνε κακοήθης ὁποῖος... τὸ διαδώσῃ!...

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑποκλίθηκε καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσιν του. Ἀργότερα οἱ συναδελφοὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί τοῦ εἶχε πῇ ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶπε λέξι, οὔτε ζήτησε τὸν προβιάσμοῦ του, μέχρι τῆς Ἀποκρίας τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὁπότε ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπρόβιασε πραγματικά.

Ἡ πριγκίπισσα Πανλίνα Μέντερινχ, ἡ ὁποία στὰ γεράματα τῆς ζοῦσε ἀποτραβηγμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμον, θέλησε κάποτε, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, νὰ ἴδῃ πὼς διασκεδάζουν οἱ ἄνθρωποι τὸν νεώτερον χρόνον.

Μιὰ Ἀποκρὴν λοιπόν, ἄνοιξε τὸ σαλὸν της καὶ κάλεσε διαφόρους γνωστούς της νέους καὶ νέες καὶ τοὺς εἶπε νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ χορεύσουν ὅπως ἠθελαν.

Ἐχόρευαν λοιπόν μερστὰ τῆς φῶς, ταγκὸ καὶ τσάρλεστον.

Ἡ πριγκίπισσα ἔμεινε ἑπληκτικὴ καὶ κινώντας τὸ κεφάλι της, παρετήρησε :

— Περιέργο! Πολὺ περιέργο!... Στὴν ἐπιχὴ μου τέτοια πράγματα συνέβαιναν μόνον στὸ... ζρεβδά!...

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρὸ παράξενα ἔθιμα τῆς Βοημίας, κατὰ τὰς Ἀποκρῶς, εἶνε καὶ ἡ... καρατόμησις ἐνὸς πετεινοῦ.

Τὸ θῆμα ἐκλέγεται πολλὰς ἡμέρας πρὶν καὶ οἱ Βοημοὶ τὸ περιτονοῦνται καὶ τὸ τρέφουν γιὰ νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ λαχρῖ.

Τὴν ἡμέρα τῆς καρατομήσεως, τοῦ φοροῦν κόκκινον σοκὸφο στὸ κεφάλι καί... παντελὶὸν καὶ τὸν πᾶνε γιὰ νὰ τὸν δικάσουν. Δυὸ ἀπ' τοὺς παριστάμενους τοῦ ἀπειθύνουν τότε διάφορες κατηγορίες καὶ κατόπιν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν ἐρωτᾷ :

— Κατηγοροῦμενη, ἀπολογησού...

Ὁ φτωχὸς ὁ κόκορας φυσικά, δὲν ἀπολογεῖται καὶ ὁ δικαστὴς τοῦ ἀπαγγέλλει τὴν καταδίκην του εἰς θάνατον.

Μόλις ἀπαγγεῖλθῇ ἡ ἀπόφασις, ὁ κατὰδικος μεταφέρεται ἐν πομπῇ στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως.

Προηγεῖται μουσικὴ, ἡ ὁποία παίξει πένθημα, φρολουνθοῦνε ψάλλται, οἱ ὁποῖοι ψέλνουν δυνατὰ νεκρώσια τραγῳδία καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτοὺς ἔρχεται ὁ δῆμος μὲ κατακόκκινη περιβολή. Ἔτσι φτάνουν στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς, ὅπου ἔχει σπηθεῖ καὶ ὁ πάγκος τῆς καρατομήσεως. Πρὶν νὰ γίνῃ ὁ ἀποκεφαλισμὸς, ὅλοι οἱ παριστάμενοι ζητᾶνε ἐπισήμως συγγνώμην ἀπὸ τὸν... πετεινὸ καὶ τέλος ἡ μάχαιρα τοῦ δήμου πέφτει, ἐνὸς ἡ μουσικὴ ἀρχίζει ἕνα πένθημον κομμάτι...

Κατόπιν τὸν καρατομηθέντα πετεινὸ τὸν τρώει ὁ δεσπότης τῆς πόλεως, οἱ δὲ... πετεινομυῖται Βοημοὶ γεύονται στὰ σάπια τους, γιὰ νὰ ἐξακαλοῦνται τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι τους.

Ὁ θρυλικὸς ἱππότης Μπαγιάρ, ὁ ἐπονομασθεὶς ἄφρογος καὶ ἀτρέμτος.

(Εἰκὼν παλαιοῦ τύπου)

